

M. de Corte: La philosophie de Gabriel Marcel. (Collection »Cours et documents de philosophie.) In —8, XI—107 pages. Paris (Pierre Téqui) b. god. Stoji 12 franaka.

Pisac ove knjige, koja je zamišljena kao »dokumenat savremene filozofije«, daje prikaz i kritiku jednog francuskog egzistencijalnog mislioca. Prvo je poglavlje već bilo štampano u »Revue néoscholastique de philosophie«. Drugo poglavlje, vjeran tekst jednog predavanja, na novi način ponavlja mnoge misli iz prvog poglavlja. Iz prikaza vidimo kako se Gabriel Marcel na posve originalan način odvrća od idealizma i kako u egzistencijalnoj ontologiji odnosno u »egzistenciji« nalazi novi misterij svijesti i svijeta. Samo se čini da se Marcel još uvijek nije dovoljno riješio svog idealističkog shvaćanja. Uostalom, dobro primjećuje pisac: »La philosophie de M. Marcel, comme toute philosophie existentialiste, n'a pas de terminus ad quem: elle est naturellement inachevée, perpétuellement progressive.«

Dr. Vilim Keilbach.

Stephanus Szydzelski, De recto sensu vaticinii Daniellis 70 hebdomadum (Dan. IX, 24—27). Lwów 1938, 8° — 56. Posebni otisak iz »Collectanea Theologica« XIX (1938) f. 1.

Pisac raspravlja u ovoj radnji o pitanju, da li se proroštvo Danijelovo o 70 sedmica imade shvatiti u mesijanskom smislu, ili se imade shvatiti o vremenima makabejskim u smislu oslobođenja od jarma okrutnih Seleukovića. Prvo mišljenje zastupa pretežni broj katoličkih egzegeta od najstarijih vremena, na čelu sa najistaknutijim sv. Jeronimom, a u novije doba i najugledniji katolički egzegete Knabenbauer i Trochon; drugo mišljenje zastupaju naročiti predstavnici racionalističke kritičke škole Schüller, Sellin, Meinhold, Marti, Schrader, Zimmermann, Winckler, Jeremias, a od katoličkih, i ako ne sasvim radikalno, nego uz neke modifikacije naginju tomu mišljenju Lagrange, Riessler, Göttberger, Michalski, Buzy, Touzard. Jedni i drugi navode svoje razloge za potvrdu svog mišljenja. No kako pisac ove rasprave opravdano zapaža, konačno rješenje ovoga pitanja u tijesnoj je vezi s pitanjem autencije i integriteta knjige Danijelove. Zato i upoređuje razloge, na koje se upiru pristaše jednog i drugog mišljenja. Očekivali bismo, da će se konačno pisac ove rasprave i sam bez kompromisa opredijeliti za tradicionalno katoličko mišljenje, ali po njegovim zaglavnim izvodima vidimo, da je ostao barem donekle impresioniran razlozima protivničkog mišljenja, kada dopušta mogućnost, da su samo stariji dijelovi knjige Danijelove od njega samoga, a mladi da bi mogli biti iz doba makabejskog, iako zabacuje tumačenje Danijelova proroštva u smislu primjene na doba makabejsko, a usvaja mesijansko tumačenje. Držimo da je pisac trebao jače razraditi argumente jednoga od najuglednijih katoličkih egzegeta Knabenbauera, koji bez ikakva kompromisa usvaja tradicionalnu katoličku tezu o mesijanskom tumačenju ovoga proroštva, i da se nije trebao dati ni najmanje pokolebati prividnim razlozima pretstavnika kritičke škole, kao ni uplivom onih katoličkih egzegeta, koji su poznati sa svoje karakteristike, da čine izvjesne ustupke i kompromise barem s umjerenijim kritikima, pa nije čudo, da su neke njihove sentencije bile i od crkvenog auktoriteta osuđene.

Dr. J. Oberški.